

בבא קמא ז

ר' עקיבא אומר: לא בא הכתוב אלא לגבות לניזקין מן העידית, וקל וחומר להקדש. שאלה: מאי קל וחומר להקדש?

הצעה ודחייתה: אילימא דנגח תורא דידן לתורא דהקדש, (שמות כ"א) **שור יערו** אמר רחמנא - ולא שור של הקדש!
עוד הצעה שנדחתה: אלא לאומר הרי עלי מנה לבדק הבית, דאתי גזבר ושקיל מעידית, לא יהא אלא בעל חוב, ובעל חוב בבינונית! וכי תימא, סבר ר"ע: כל בעל חוב נמי בעידית, איכא למיפרך: מה לבעל חוב שכן יפה כחו בנזקין, תאמר בהקדש שהורע כחו בנזקין?
תשובה: לעולם דנגח תורא דידן לתורא דהקדש, ודקא קשיא לך: **שור יערו** אמר רחמנא - ולא שור של הקדש! ר"ע סבר לה כר"ש בן מנסיא; דתניא, **ר"ש בן מנסיא אומר: שור של הקדש שנגח שור של הדיוט - פטור, שור של הדיוט שנגח שור של הקדש, בין תם בין מועד - משלם נזק שלם.**
קושי על התשובה: אי הכי, ר' ישמעאל ור"ע ממאי דבעידית דניזק וזיבורית דמזיק פליגי?
 דלמא דכ"ע בדניזק שיימינן, והכא בפלוגתא דר"ש בן מנסיא ורבנן קמפליגי, ר"ע סבר כר"ש בן מנסיא, ור' ישמעאל סבר כרבנן!
דחיית הקושי: א"כ, מאי **לא בא הכתוב?** ועוד, מאי **ק"ו להקדש?** ועוד, הא אמר רב אשי, תניא בהדיא: **מיטב שדהו של ניזק ומיטב כרמו של ניזק, דברי רבי ישמעאל; ר"ע אומר: מיטב שדהו של מזיק ומיטב כרמו של מזיק.**

רמי ליה אביי לרבא

והתניא: (שמות כ"א) ש"פ - לרבות שוה כסף ואפילו סובין!	כתיב: מיטב שדהו ומיטב כרמו של ניזק, מיטב אין, מידי אחרת לא	סתירה
כאן מדעתו	כאן בעל כרחו	תשובת רבא
חיזוק: אמר עולא בריה דרב עילאי: דיקא נמי, דכתיב ש"פ , בעל כרחו דחיית החיזוק: מי כתיב ישולם? ש"פ כתיב, מדעתו משמע!		חיזוק ודחייתו
ואי א"ל איהו: הב לי בינונית טפי פורתא, א"ל: אי שקלת כדינך שקול כדהשתא, ואי לא - שקיל כיוקרא דלקמיה	והכא נמי גבי נזקין, דיניה בעידית	תשובת אביי
מתקיף לה רב אחא בר יעקב: א"כ, הורעת כחן של נזקין אצל בינונית וזיבורית, דרחמנא אמר ממיטב, ואת אמרת מבינונית וזיבורית נמי לא!		קושי
כל דיהיב ליה - ממיטב ליתיב ליה.		תשובה אחרת - רבא
והא מיטב שדהו כתיב!		קושי
כל מילי מיטב הוא, דאי לא מזדבן הכא מזדבן במתא אחריתי, לבר מארעא דליתיב ליה ממיטב, כי היכי דלקפוץ עלה זבינא.		רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע מבי רב